

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem v právní věci žalobce: **F. M.**, zastoupenému obecným zmocněncem J. B., proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 09. 2014, č. j. OAM-196/LE-BE03-BE02-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 09. 2014, č. j. OAM-196/LE-BE03-BE02-2014, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 13. 12. 2014.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 46a zákona o azylu, neboť se dostatečným způsobem nevěnoval zhodnocení toho, zda žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 07. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, a ze dne 16. 12. 2013, sp. zn. 5 Azs 17/2013. Dále žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pokud jde o zdůvodnění délky uložené povinnosti setrvat v ZZC, neboť skutečnost, že žalobce má cestovní doklad a měl podniknout kroky k legalizaci svého pobytu, nijak s délkou lhůty zajištění nesouvisí. Účelem uložené povinnosti setrvat v ZZC je zajistit, aby žalobce spolupracoval se správním orgánem, a též

ochrana veřejného pořádku. Nedostatek spolupráce žalobce však nelze důvodně předpokládat, neboť má v ČR celou rodinu, je tak snadno dohledatelný a řízení o udělení mezinárodní ochrany má pro něj klíčový význam. Ohrožení veřejného pořádku v důsledku neoprávněného pobytu na území již také nehrozí, neboť žalobce jakožto žadatel o mezinárodní ochranu je oprávněn na území ČR pobývat.

Dle žalobce žalovaný rovněž nedostatečně zohlednil individuální okolnosti jeho života a nepřihlédl k jeho celkové životní situaci. Žalobce uvádí, že do ČR přicestoval i s rodinou v roce 2008. Zde požádali o mezinárodní ochranu, která jim nebyla udělena. Po skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany požádali všichni členové rodiny o povolení k trvalému pobytu, které bylo uděleno manželce žalobce a jeho dětem, nikoli však žalobci s odůvodněním, že nesplňuje podmínku bezúhonnosti. Žalobce byl odsouzen za nerespektování zákazu řízení motorových vozidel, který mu byl udělen za řízení motorového vozidla s řidičským průkazem Turecké republiky, který na území ČR není uznán. Žalobce se tak ocitl v situaci, kdy v ČR zůstala celá jeho rodina, zatímco on byl nucen vycestovat. Podle jeho názoru je proto celkem logické, že na území České republiky, kde je celá jeho rodina, chce zůstat. Problém je ale v tom, že se mu nepodařilo na území ČR získat potřebné povolení k pobytu a dostal se do situace, kdy jeho další pobyt na území ČR byl v rozporu se zákonem. K tomu žalobce uvádí, že rozhodnutí o správním vyhoštění z ledna 2014 bylo nadřízeným orgánem zrušeno, a v současné době neexistuje rozhodnutí, které by mu pobyt v ČR zakazovalo. Žalobce rovněž uvádí, že bude ze všech sil usilovat o to, aby řízení o správním vyhoštění bylo zastaveno a aby mohl v ČR pobývat legálně, pracovat a starat se o svou rodinu.

Žalobce dále zásadně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že by děti plánoval odvézt do Německa, nebo že by vůči nim použil násilí. I když vychovávat devět dětí je značně náročné, žalobce nikdy své děti nebil, naopak má k nim dobrý vztah a snaží se jim být v rámci svých možností dobrým otcem.

Žalobce dále uvádí, Okresní soud v Ústí nad Orlicí je připraven vrátit do péče rodičů prozatím pod soudním dohledem tři nejmladší děti. Manželka žalobce chodí do práce a nemá dostatek finančních možností zajistit pro děti hlídání. Otec dětí je pro zabezpečení péče o děti a jejich výchovy nevyhnutelný. Manželka žalobce se bojí bez něj bydlet sama v domě, protože jí dvě osoby stále klepou na dveře a okno, zřejmě z důvodu barvy pleti. Z tohoto důvodu přespává i v současné době u známých. Manžel jí citelně chybí nejen při výchově dětí a zajištění bezpečí, ale je jí oporou v nelehké životní situaci. I z těchto důvodů považuje žalobce své další setrvání v ZZC nepřiměřené.

Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť má za to, že neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí a odkazuje na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí.

Žalovaný uvádí, že žalobce přicestoval na území ČR s rodinou v lednu roku 2008 s platnými pasy a bez povolení k pobytu a ihned požádali o mezinárodní ochranu. Řízení bylo následně zastaveno, neboť žalobce s celou rodinou vycestoval do Spolkové republiky Německo, kde též žádali o mezinárodní ochranu, ale byli transferováni v rámci Dublinského řízení zpět do České republiky, kde opětovně neúspěšně žádali o mezinárodní ochranu. S žalobcem bylo dne 02. 12. 2013 zahájeno Policií ČR, Krajským ředitelstvím Pardubického kraje, správní řízení o vyhoštění, neboť na území ČR pobýval bez víza nebo platného oprávnění k pobytu. Dne 27. 08. 2014 zahájil správní orgán se žalobcem správní řízení ve věci správního vyhoštění, neboť byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání. Dne

30. 01. 2014 vydal správní orgán rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu dvou let, po kterou nelze umožnit vstup na území EU a stanovil žalobci lhůtu k vycestování do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Zároveň byl žalobci vydán výjezdní příkaz s povinností vycestovat z ČR do 03. 03. 2014. Žalobce byl zároveň zařazen do evidence nežádoucích osob s platností od 11. 02. 2014 do 04. 03. 2016. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opožděné odvolání, které bylo rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie Praha zamítnuto.

Dále bylo zjištěno, že žalobce v období od 04. 03. 2014 do 02. 09. 2014 z území ČR nevycestoval, místo jeho pobytu nebylo v tomto období Policii ČR, ani dalším státním institucím známo, nepřebíral si korespondenci doručovanou Českou poštou a při šetření na adrese Sázava 10 se před hlídkou Policie ČR snažil skrýt. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení žalobce uvedl, že adresu S. neopustil a zdržuje se tam, což ale nebylo možné ověřit. Také uvedl, že nyní není držitelem platného cestovního dokladu a nemá vydáno žádné vízum ani povolení k pobytu. Bylo též zjištěno, že nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění není jediným prohřeškem žalobce. Dne 17. 04. 2013 byl žalobce pravomocně odsouzen Okresním soudem v Ústí nad Orlicí k podmíněnému trestu odnětí svobody na dobu pěti měsíců s odkladem na osmnáct měsíců, protože nerespektoval zákaz řízení motorových vozidel, který mu byl udělen za řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění. Žalovaný tedy ve shodě s judikaturou soudů vyhodnotil, že je důvodné se domnívat, že žalobce představuje skutečné, aktuální a závažné nebezpečí pro veřejný pořádek a nebyly zde dány žádné výjimečné polehčující okolnosti. V tomto bodě žalovaný odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 08. 2014, č. j. 44 A 44/2014-16, str. 5, a na rozhodnutí NSS ze dne 17. 09. 2014, č. j. 5 Azs 13/2013-30.

K v žalobě namítaným rodinným vazbám k manželce a dětem, které mají na území ČR povolen trvalý pobyt, žalovaný uvádí, že všech devět dětí žalobce se v současné době nachází v Dětském centru Svitavy (Zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc), kam byly umístěny na základě předběžného opatření Okresního soudu ve Svitavách z důvodu „nevhodného až trýznivého chování k dětem, četnosti fyzických trestů, nelidského zacházení a zastrasování.“ Především starší děti opakovaně vyslovily obavu ze zavlčení do Spolkové republiky Německo, pod negativním vlivem tety, se kterou jejich rodiče plánovali stěhování celé rodiny i proti vůli dětí. Vyslovily též obavu z toho, že budou starší dívky okamžitě provdány anebo prodány. Šetřením kompetentní orgány dospěly k závěru, že zde nelze hovořit o harmonickém rodinném životě, především z důvodu fyzického násilí ze strany žalobce a jeho zdraví ohrožujícího dopadu na členy rodiny. Žalobce společně s manželkou dosud nepožádali o navrácení dětí do své péče, což žalobce zdůvodnil nedostatkem finančních prostředků. Za výše popsaných okolností dle žalovaného správního orgánu nelze hovořit o „polehčujících okolnostech“ v podobě reálného a fungujícího rodinného života, což též náležitě objasnil v napadeném rozhodnutí. Žalovaný zdůrazňuje, že sám pojem rodinného života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen Úmluva“) je nutno vykládat s důrazem na fungující (reálný) rodinný život a nadto připomíná, že ani v případě reálného rodinného života neukládá čl. 8 Úmluvy státu všeobecný závazek akceptovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, přičemž odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 06. 08. 2010, č. j. 2 Azs 24/2010-90, a ze dne 11. 06. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65.

K námitce týkající se stanovené doby zajištění na 90 dní žalovaný uvádí, že má za to, že v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí jako celku jsou uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, jak vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci, a které svědčí pro závěr žalovaného, že vzhledem ke všem uvedeným zjištěním je doba 90 dnů přiměřená. Jak uvádí ostatně sám žalobce v žalobě, účelem institutu povinnosti setrvat v ZZC je zajistit přítomnost a součinnost žadatele pro účely řízení o mezinárodní ochraně a v případě

žalobce došel správní orgán (ve shodě s policií) k závěru, že je důvodné se domnívat, že by žalobce mohl ztěžovat průběh řízení, skrývat se (jak již v minulosti činil), nebo neoprávněně vycestovat na území Spolkové republiky Německo.

Podle názoru žalovaného nebylo žalobou rozhodnutí ve věci zpochybněno, proto žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 02. 12. 2013 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení o vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců na základě zjištění, že žalobce pobývá na území ČR bez víza či platného povolení k pobytu a že opakovaně úmyslně porušuje právní předpisy. Dne 30. 01. 2014 Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodnutím č. j. KRPE-99139-54/ČJ-2013-170022-SV, uložilo žalobci správní vyhoštění v délce dvou let a současně stanovilo povinnost vycestování do 20 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí, tj. do 04. 03. 2014. Odvolání žalobce bylo jako opožděné rozhodnutím ze dne 17. 06. 2014 zamítnuto. Již dne 18. 06. 2014 však Ředitelství služby cizinecké policie ve zkráceném přezkumném řízení rozhodnutím č. j. CPR-4043-9/ČJ-2014-930310-V243, jež nabylo právní moci dne 23. 07. 2014, rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 30. 01. 2014 zrušilo a věc vrátilo správnímu orgánu k novému projednání. Jediným důvodem zrušení zmíněným v odůvodnění tohoto rozhodnutí byla procesní vada spočívající v tom, že správní orgán v rozporu se zásadou totožnosti skutku oznámením ze dne 04. 12. 2013 rozšířil předmět řízení o správním vyhoštění o skutek spočívající ve výkonu zaměstnání bez pracovního povolení, namísto toho, aby o tomto dalším skutku bylo zahájeno samostatné řízení. Dne 27. 08. 2014 proto bylo se žalobcem zahájeno správní řízení o vyhoštění také podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců na základě zjištění, že žalobce byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání, a obě řízení byla vzápětí spojena ke společnému řízení. Poté byl žalobce rozhodnutím ze dne 02. 09. 2014, č. j. KRPE-99139-123/ČJ-2013-170022-SV, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na dobu 60 dnů, a to z důvodu, že je zde obava, že by výkon rozhodnutí o správním vyhoštění mařil či ztěžoval. Podle odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo totiž zjištěno, že žalobce v období od data vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 30. 01. 2014 až do dne právní moci zrušujícího rozhodnutí, tj. v období od 04. 03. 2014 do 23. 07. 2014 nevycestoval, v tomto období se skrýval před policií, nepřebíral poštu a neměl podle vlastního tvrzení platný cestovní doklad. Dále bylo poukázáno na to, že uvedl, že mu byla před dvěma týdny nabídnuta jeho sestrou možnost vycestovat do Německa, přičemž důvodnost obavy z tohoto kroku potvrdily i zprávy pracovníků dětského centra, jimž měly děti žalobce opakovaně sdělovat své obavy z toho, že v rodině žalobce se neustále hovoří o odchodu do Německa. Z těchto zpráv bylo též dovozeno nevhodné až trýznivé chování žalobce vůči jeho dětem, četné fyzické tresty, nelidské zacházení a zastrasování dětí. Dne 08. 09. 2014 žalobce požádal o přiznání mezinárodní ochrany. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsané dne 11. 09. 2014 žalobce uvedl, že jediným důvodem podané žádosti je skutečnost, že má na území ČR rodinu, práci a žije zde již dlouhou dobu. Dne 12. 09. 2014 bylo v návaznosti na prohlášení o mezinárodní ochraně vydáno napadené rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo setrvat v ZZC až do vycestování, nejdéle však do 13. 12. 2014. Napadené rozhodnutí je odůvodněno obavou, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v ČR, a to s odkazem na shodné okolnosti jako v případě předchozího rozhodnutí o jeho zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců, navíc je též zmíněno odsouzení žalobce k podmíněnému trestu odnětí svobody pro nerespektování zákazu řízení motorových vozidel a úmyslné vyhýbání se vycestování podáním opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí se vypořádává též s rodinnými vztahy žalobce, přičemž konstatuje, že děti žalobce byly umístěny do dětského centra z důvodu častého fyzického

násilí, jež mělo být žalobcem na nich pácháno a jež v nich vyvolávalo pocit strachu. O navrácení dětí do své péče přitom žalobce a jeho manželka nepožádali, protože by je neuživili, když žalobce nyní nepracuje a manželka vydělává málo. V odůvodnění je též uvedeno, že není vyloučeno, že děti budou rodičům odňaty a svěřeny do péče dětského domova. Délka uložené povinnosti setrvat v ZZC stanovená na 90 dnů byla odůvodněna tím, že žalobce svým nelegálním pobytem na území ČR představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, jedná se o zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí v řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, žalobce vědomě a svévolně porušuje právní předpisy a na území pobývá bez platného víza či povolení k pobytu. Doba 90 dnů tedy byla využita z nutnosti zamezit dalšímu narušování veřejného pořádku ze strany cizince. Napadené rozhodnutí žalobce převzal dne 15. 09. 2014, kdy s ním byl sepsán i protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, z nějž mj. vyplynulo, že žalobce si asi před rokem vyřídil pas a jen ho nemá s sebou. Totéž měl říkat i policistům v řízení o správním vyhoštění.

V průběhu jednání žalobce zdůraznil, že je v ČR již 7 let a má 9 dětí, přičemž všichni kromě něj dostali trvalý pobyt. Žalobce jej nezískal jen z důvodu, že dvakrát řídil bez řidičského průkazu, když jel do práce, přičemž nevěděl, že jeho řidičský průkaz je neplatný. Zdůrazňoval, že soud nerozhoduje pouze o něm, ale o celé jeho rodině. Bylo mu řečeno, aby zemi opustil, ale má zde své děti. Pokud by měli odejít všichni, byl by to pro děti závažný zásah, protože některé z nich již život v Turecku ani neznají. Jeho děti chodí do českých škol, mají dobré studijní výsledky a nejmenší děti dokonce mluví jenom česky. Zástupce žalobce dále poukázal na aktuální rozhodnutí o vrácení 3 nejmladších dětí do péče rodičů a na skutečnost, že v řízení o péči o děti žalobce bylo řečeno, že nemají být umístěny do dětského domova. Brojil též proti rozhodnutím Policie ČR, která považuje za neadekvátní, protože vedou k roztržení rodiny. Poukazoval na skutečnost, že některé výslechy ve správním řízení byly vedeny v nepřítomnosti tlumočníka a při pozdějších výsleších za přítomnosti tlumočníka se ukázalo, že byly protokolovány nepravdivé skutečnosti a také na to, že Policie ČR také včas o nařízených jednáních nevyrozumívala zástupce žalobce, byť jí existence plné moci byla známa. Z tohoto důvodu také Komise pro rozhodování ve věcech cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce zrušila. Rozhodnutí o zajištění žalobce tak pro Policii ČR podle žalobce představovalo jakousi satisfakci v souvislosti se zrušením původního rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud byl v následném řízení žalobce opět správně vyhoštěn, proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Zástupce žalobce též uvedl, že podal žádost o propuštění žalobce ze zajištění a řízení o ní bylo zastaveno pro nedoložení plné moci, byť tuto plnou moc orgánu Policie ČR zástupce zaslal. Žalobce se v ZZC chová slušně a nedělá žádné problémy. Totéž mohou potvrdit i sousedé žalobce z Letohradu či Lanškrouna, kteří si o něm učinili jiný obrázek než cizinecká policie. Rodina žalobce je v ČR pevně zakořeněna, žalobce a nyní jeho žena se starají o provoz stánku s kebabem, mají zde pronajat dům, v němž mohou bydlet jejich děti, své účty řádně platí. V Německu žije pouze jejich teta, která jim v minulosti několikrát vypomohla. V poslední době však jako rodina neprojevali žádnou snahu odejít do Německa. Pokud po prvotní žádosti o azyl žalobce odjel do Německa, odjel tam proto, aby získal peníze od příbuzných; nestihl-li proto řízení o své azylové žádosti, nelze to srovnávat s útekem do Německa. Policie vychází z nepodložených skutečností také v souvislosti s tvrzeným odsouzením žalobce. Podle informací zástupce žalobce šlo pouze o dopravní přestupek plynoucí z nepřipoutání žalobce a z provozu technicky nezpůsobilého vozidla. Po zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění se v návazném řízení také ukázalo, že žalobce měl vydaná pracovní povolení, což potvrdil při svém výslechu i jeho zaměstnavatel. Není ani pravdou, že by se žalobce skrýval. To by totiž nepřišel na četná jednání u Policie ČR, která navíc vždy věděla, kde ho může zastihnout. To plyne ze zrušujícího rozhodnutí Komise ve věcech cizinců. K případným porušením předpisů ze strany žalobce došlo již před řadou let, což plyne z toho, že žalobce zde byl poprvé a přišel z jiných kulturních a právních poměrů.

V posledních letech však k takovému jednání již nedocházelo. Také zprávy pracovníků dětského centra nejsou zcela pravdivé. Pokud měly děti strach, tak nikoliv ze své rodiny. Vztahy mezi žalobcem a jeho manželkou a dětmi jsou kladné, ostatně i v protokolech Okresního soudu v Ústí nad Orlicí je zachyceno, jak děti plakaly. Žalobce nikdy neužíval násilí na dětech, vychovával je, dokonce s nimi chodil aspoň jednou týdně plavat, byl vždy tam, kde jsou jeho děti. Není důvodu žalobce demonizovat, není vrahem ani teroristou, jen otcem 9 dětí. Je třeba se oprostít od myšlenky, že každý cizinec z Východu či ze Středního východu je špatným člověkem. Je nepochopitelné, proč v demokratické zemi trháme rodinu žalobce a vyháníme ji do oblasti, v jejímž sousedství dnes zuří válka.

Žalovaný naopak zdůraznil, že předmětem přezkumu v tomto řízení je pouze napadené rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo setrvat v ZZC po dobu 90 dnů, proto námitky proti vadám řízení před Policií ČR míří mimo předmět řízení. V tomto řízení se nerozhoduje o dlouhodobém pobytu žalobce či o jeho správním vyhoštění a správní řízení nevedla Policie ČR. Žalovaný ostatně mimo poznatků Policie ČR vycházel i z poznatků vlastních. V řízení též nelze hodnotit skutečnosti, k nimž došlo po vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že nyní se projednává již třetí žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, když před vyřízením první žádosti žalobce uprchl do Německa a řízení o druhé žádosti po jeho nuceném návratu skončilo zamítnutím, jež obstálo v konečném stadiu i před NSS. Napadené rozhodnutí vychází z toho, že žalobce nejméně od 04. 03. 2014 mařil uložené správní vyhoštění, porušoval pobytové předpisy, předpisy o zaměstnanosti a byl také odsouzen za porušení zákazu řízení. Žalobce byl po zjištění, že se skrývá, následně i zajištěn. Napadené rozhodnutí se tedy nezakládá na závěrech jednoho jediného rozhodnutí Policie ČR. S ohledem na souhrn těchto okolností žalovaný dospěl k závěru, že zde existuje nebezpečí možného narušení veřejného pořádku, k čemuž není třeba prokazovat, že již k takovému narušení došlo. Hovoří-li žalobce o tom, že má v ČR práci, je třeba uvést, že přinejmenším po určitou dobu šlo o práci nelegální. Pokud jde o otázku dopravních předpisů, žalobce byl odsouzen za trestný čin, nikoliv jen za přestupek. Žalobce sice má v ČR manželku a děti, ale již dříve odešel do Německa i bez rodiny, když rodina pobývala ještě v Turecku. Žalovaný vycházel ze standardních podkladů běžně k řízení podle § 46a zákona o azylu používaných a skutečnosti z nich plynoucí považuje nadále za nezpochybněné. Jediným důvodem opravňujícím žalobce k pobytu na území ČR bylo za celou dobu pouze běžící řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jinak zde žalobce pobýval nelegálně. I cizinci jsou povinni respektovat zákony ČR. S ohledem na uvedené proto žalovaný považuje žalobce za nebezpečného pro veřejný pořádek, neboť již v minulosti veřejný pořádek porušoval.

Soud v průběhu jednání provedl důkazem opisem z evidence rejstříku trestů žalobce, z nějž zjistil, že žalobce byl trestním příkazem Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 17. 04. 2013, sp. zn. 2 T 78/2013, jenž nabyl právní moci dne 30. 04. 2013, odsouzen pro úmyslný trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody na 5 měsíců s podmíněným odkladem na dobu 18 měsíců.

Soud také vyžádal od Krajského ředitelství policie Pardubického kraje předložení dalších listin ze spisu sp. zn. KRPE-99139/ČJ-2013-170022-SV vedeného o správním vyhoštění žalobce, neboť z napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaný vycházel z detailní znalosti tohoto spisu, přesto však do předloženého správního spisu založil pouze stejnopis rozhodnutí o zajištění žalobce. Z tohoto spisu soud mj. zjistil, že podle úředních záznamů se dne 23. 12. 2013 a dne 21. 02. 2014 pokoušeli pracovníci cizinecké policie uskutečnit šetření v místě tvrzeného pobytu žalobce na adrese Sázava 10, nikdo však neotvíral a na zavolání ani nikdo nereagoval, ačkoliv z budovy byly slyšet cizojazyčné hlasy. V únoru dokonce bylo přes sklo dveří vidět, že po zazvonění přišel ke dveřím žalobce, avšak poté, co přes sklo zahlédl

policisty, ihned se otočil, bylo slyšet, že vyzval děti ke ztišení a v celém domě zhasl. Na další zvonění pak již nereagoval. Žalobce vyšel ven až po příjezdu jeho manželky po asi půlhodině a v následném rozhovoru vyšlo najevo, že se žalobce skrývá před úřady, protože nemá vízum, přičemž jeho přítomnost doma byla zamlčena i Okresnímu soudu v Ústí nad Orlicí.

Součástí spisu o správním vyhoštění a též součástí listin ze spisu Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ve věcech péče o žalobcovy nezletilé děti sp. zn. 13 P 44/2014 a 13 P 45/2014, jimiž soud též provedl důkaz, jsou také zprávy psycholožky a ředitelky Dětského centra Svitavy a třídních učitelek dětí ze Základní školy v Lanškrouně, z nichž vyplývá, že v době předcházející umístění dětí do Dětského centra měly děti školou povinné slabší školní výsledky, stěžovaly si na naprostý nedostatek času na přípravu na školu a na nemožnost vyhotovovat domácí úkoly; po přijetí dětí do Dětského centra naopak došlo k podstatnému zlepšení v prospěchu. Mladší děti byly zanedbány a při přijetí v podstatě vůbec nemluvíly, vydávaly pouze skřeky. Pozdější zprávy pak ukazovaly (v rámci možností) zásadní zlepšování i těchto dětí. Součástí těchto listin je i kopie podnětu jiného žadatele o mezinárodní ochranu z Pobytového střediska v Kostelci nad Orlicí datovaného 09. 01. 2011, v němž tento žadatel poukazoval na týrání nezletilé P. F. jehož byl svědkem po několik měsíců, kdy nezletilá měla být každý den bítá, ponižována, mělo na ni být pliváno a měla být vyháněna z domu a nedostávat najíst. V této souvislosti ze zpráv dětského centra vyplynulo, že děti hovořily o tom, že byly po příchodu ze školy doma každý den až do večera zamykány a starší děti se musely starat o mladší. Ven z domu mohly vycházet pouze v doprovodu rodičů, nesměly samy ani na zahradu. U nejstarší D. bylo zjištěno dlouhodobé nedodržování bezlepkové diety se zdravotními následky v podobě dramatického poklesu hladiny železa v krvi s hrozbou trvalých zdravotních následků. U nezletilých S. a D. bylo zjištěno vývojové opoždění způsobené nedostatkem podnětů a péče ze strany rodiny. Děti se také měly opakovaně tázat, dokdy mohou v Dětském centru zůstat a v té souvislosti zmínit, že jim rodiče opakovaně říkali, že se chtějí přesunout do Německa, kam je pozvala jejich teta.

Z protokolu z výslechu nezletilých D., Z. a P. soudem v Ústí nad Orlicí dne 03. 09. 2014, sp. zn. 13 P 45/2014, vyplynulo, že dětem měl před výslechem nějaký muž posílat vzkaz, v němž je nabádal, že nesmí před soudem nic špatného o otci říkat, nebo ho už nikdy neuvidí.

Součástí spisového materiálu je také zpráva Městského úřadu v Lanškrouně, podle níž dne 01. 12. 2013 se žena žalobce měla dostavit na služebnu policie poté, co byla žalobcem v nepřítomnosti dětí napadena v prodejně kebabu a následně musela být ošetřena na chirurgii. Dne 27. 08. 2014 se pak manželka žalobce dostavila na Městský úřad, kde uvedla, že ji žalobce ohrožoval v prodejně kebabu nožem, což následně žalobce popřel. Manželka na něj přitom také křičela, že Z. a D. v Kostelci nad Orlicí bil, tahal je za vlasy a kopal.

Žalobce též navrhoval provedení důkazu svědeckou výpovědí jeho manželky, ta se však na jednání soudu nedostavila, byť byla soudem předvolána. Žalobce uvedl, že na jejím výslechu trvá, i když jeho manželka nemohla přijet. Soud tomuto návrhu s ohledem na nepřítomnost svědkyně, lhůtu pro vydání rozhodnutí v této věci a především pro nadbytečnost tohoto důkazu zamítl, neboť shledal za dostatečné listinné podklady, které rodinnou situaci žalobce popisují v celé potřebné šíři.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat

v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V rámci podané žaloby soud identifikoval tři žalobní body, prvním žalobním bodem je námitka, že závěr o tom, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek je nesprávný, druhým stěžejním žalobním bodem je námitka, že „přezajištění“ žalobce je v rozporu s mezinárodními závazky ČR, konkrétně s čl. 8 Úmluvy, když opomíjí dále podrobně vyličené individuální okolnosti žalobcova života (zejména jeho rodinný život) a když vychází z nepravdivého údaje o hrozícím odvléčení dětí do Německa a o domácím násilí. Třetím vedlejším žalobním bodem je pak námitka nepřezkoumatelnosti a nepřijatelnosti zdůvodnění doby uložení setrvání v ZZC, opět s ohledem na rodinný život žalobce.

S ohledem na charakter jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť ta je předpokladem pro jeho následný soudní přezkum. Dospěl přitom k závěru, že z tohoto hlediska napadené rozhodnutí ob stojí. Napadené rozhodnutí totiž důvody pro stanovení 90denní lhůty setrvání v ZZC stanoví, byť žalobce s nimi vyjadřuje nesouhlas. Nemůže jít tedy o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správnost použité argumentace je pak otázkou zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, nikoliv jeho nepřezkoumatelnosti. Byť soud může mít výhrady ve vztahu k adekvátnosti odůvodnění doby setrvání, podstatné v tomto směru je, že žalovaný mj. argumentoval tím, že tato doba je odvozena od zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti žalobce o přiznání mezinárodní ochrany, což je nepochybně důvod správný a zásadní, neboť smyslem uložené povinnosti skutečně je vedle případného zabránění dalšího porušování veřejného pořádku v širším slova smyslu mj. i zabránění tomu, aby žadatel v případě podezření na podání účelové žádosti o mezinárodní ochranu zůstal po dobu řízení o jeho žádosti k dispozici správním orgánům a nemohl se skrývat, jako tomu začasť bývá v případě osob postrádajících až do okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu pobytové oprávnění. V tomto směru není žaloba důvodná.

Žalobce dále brojí proti tomu, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tak jak je tento pojem nahlížen judikaturou NSS, a to zejména pak v situaci, kdy bude zohledněna jeho rodinná situace (druhý a třetí žalobní bod se do jisté míry prolínají a budou proto dále pojednány jako jeden celek). Krajský soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným *in concreto* skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Soud vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých předchozích rozhodnutí. Obecně lze konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 07. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS). Z textu zákona přitom plyne, že postačí i jen existence závažných indicií vyvolávajících důvodnou obavu z takového narušení veřejného pořádku, aniž by bylo nezbytné takové narušení veřejného pořádku žadatelem o mezinárodní ochranu v minulosti prokázat, neboť uložení povinnosti setrvat v ZZC je opatřením preventivním, nikoliv následným či sankčním.

Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak přeroste-li takové jednání až do situace, kdy by žalobce mařil výkon správního rozhodnutí, přičemž by nebyly zjištěny žádné výjimečné polehčující okolnosti (např. faktické skutečnosti zabránivší již naplánovanému vycestování, spolupráce se správními orgány po opomenutí vycestovat apod.), je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [§ 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku].

Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal na nelegální vstup žalobce na území ČR bez platného víza, nevyčkání výsledku řízení o jeho azylové žádosti a uprchnutí do Německa, následné opakované nerespektování výjezdních příkazů a nakonec i uloženého správního vyhoštění, na skutečnost, že žalobce v ČR pracoval po určitou dobu bez pracovního povolení, na trestnou činnost žalobce a konečně též na problematické rodinné vztahy, zejména na skutečnost, že se žalobce měl na své ženě i dětech dopouštět domácího násilí a že chce děti proti jejich vůli odvléct do Německa a dcery provdat či prodat.

Hodnocení otázky, zda jednání žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, je hodnocením komplexním a vyžaduje si souhrnné zhodnocení veškerých dosavadních poznatků o tom, do jaké míry žalobce respektuje právní předpisy a vydaná rozhodnutí správních orgánů ČR. Přitom je třeba zohlednit i významné okolnosti rodinného života žalobce z hlediska, zda jsou způsobilé vyloučit riziko, že by žalobce mohl nadále jednat způsobem, který by představoval nebezpečí pro veřejný pořádek. V tomto směru je třeba uvést, že žalobce ihned po příjezdu (jak plyne z jeho výpovědi v řízení o správním vyhoštění, přesvědčen převaděči, že je v Německu) požádal o azyl. Pokud vzápětí odcestoval do Německa, odkud byl v rámci postupu podle tzv. Dublinského nařízení opět vrácen do ČR, za daných okolností to žalobci nijak zvlášť nepřitěžuje; dokazuje to však skutečnost, že ČR pro něj minimálně tehdy nebyla cílovou zemí. Pokud však o mezinárodní ochranu požádal i nyní v rámci svého zajištění v režimu zákona o pobytu, je třeba poukázat na skutečnost, že se jedná o opakovanou žádost a s ohledem na důvody uváděné v žádosti se jeví, že jde o žádost účelovou, jejímž jediným cílem je legalizace pobytu, a nikoliv reálná obava z pronásledování (jiná než obava prezentovaná v předchozím azylovém řízení, jež byla konečným způsobem vyhodnocena jako nedůvodná). V tomto ohledu jeví postup žalobce rysy, jež Soudní dvůr Evropské unie vyhodnotil v rozsudku ze dne 30. 05. 2013, C-534/11 A., jako opodstatněné z hlediska omezení osobní svobody žadatele o azyl.

Dále je třeba přitakat žalovanému v tom, že žalobce nejenom pobývá na území ČR nelegálně, ale nedostatek respektu k právním předpisům ČR z jeho strany dosáhl i stadia, kdy nerespektoval ani pravomocně uložené správní vyhoštění. Tento aspekt je sice na jednu stranu minimalizován v důsledku zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce v přezkumném řízení, to však samo není schopno zpochybnit prokázanou subjektivní připravenost žalobce případné opětovně vydané rozhodnutí o správním vyhoštění (dosud jen nepravomocné) nerespektovat. Nedisciplinovanost žalobce pak plně dokládá zejména okolnost, že žalobce již v minulosti nerespektoval jiný zákaz uložený ve správním řízení, a to zákaz řízení motorových vozidel, což následně vyústilo i v jeho trestněprávní postih a v uložení podmíněného trestu odnětí svobody. Skutečnost, že žalobce svým dosavadním chováním již v minulosti ohrožoval řádné fungování veřejné moci na území ČR, je tedy v jádru prokázána.

Pokud jde o otázku výkonu nelegální práce, tuto soud považuje v situaci, kdy je z výpovědi žalobce zřejmé (s ohledem na jejich otevřenost, pokud jde o otázku výkonu práce), že s tím spojené „papírování“ ponechal na jeho zaměstnavateli a že byl po celou dobu přesvědčen, že doklady má v pořádku, z hlediska rozhodnutí o uložení povinnosti setrvat

v ZZC za poměrně nevýznamnou, neboť je pouze otázkou nedbalosti a právní neznalosti žalobce.

Zbývá otázka vlivu rodinného života žalobce. V tomto směru poměrně rozsáhlé výsledky zjišťování správních orgánů v řízení o správním vyhoštění žalobce ukazují, že přítomnost manželky a devíti nezletilých dětí spolu s výkonem zaměstnání žalobce významným způsobem stabilizovaly, neboť i přes skutečnost, že se žalobce po jistou dobu vyhýbal kontaktu s Policií ČR, je pravdou, že v podstatě vždy pobýval buď v zaměstnání, nebo se svou rodinou v domě na adrese S. 10, poštu si (opět s výjimkou určitého dílčího období) přebíral a se správními orgány komunikoval. Tuto stabilizující povahu rodinného zázemí žalobce však zásadním způsobem zpochybňuje závěr žalovaného o připravenosti žalobce odjet i s manželkou a s dětmi do Německa. Takovým postupem by se totiž stal žalobce pro orgány rozhodující o jeho žádosti o mezinárodní ochranu a návazně i pro cizineckou policii nedostupným a dále by mařil hrozící správní vyhoštění. Není přitom důvodu pochybovat, že by následně obdobným způsobem byl připraven ztěžovat efektivní výkon pravomocí správních orgánů Německa, jakožto dalšího členského státu EU naplňujícího povinnosti stanovené tzv. návratovou směrnicí. Tento závěr žalovaného přitom, byť jej žalobce popírá, i z pohledu soudu obstojí. V této souvislosti je třeba poukázat na nemožnost dalšího legálního zaměstnání žalobce a též na fakt, že původní cílovou zemí žalobce bylo Německo a tam se také již jednou neúspěšně přesunul. Pokud žalobce tvrdí, že odjezd v plánu nemá, toto tvrzení poměrně věrně vyvracejí zjištění pracovníků dětského centra, v němž jsou (resp. byly) nezletilé děti žalobce v poslední době umístěny, z každodenní komunikace s dětmi, které opakovaně zmiňovaly, že jim žalobce a později i jejich matka mnohokrát říkali o rozhodnutí přesunout se při první možné příležitosti za příbuznými do Německa. Být žalobcem potvrzená návštěva příbuzné z Německa v době krátce předcházející jeho zajištění sice nemusí znamenat automaticky důkaz připravovaného opuštění území ČR, ve spojení s okolnostmi obav dětí z ní a zjištění sociálních pracovníků, že tato příbuzná usiluje o jejich odjezd do Německa, již ve svém souhrnu dále posiluje oprávněnost důvodné obavy žalovaného, že by se žalobce tímto způsobem pro správní orgány stal nedostupným.

V této souvislosti významnou otázkou je i tvrzené násilí vůči členům rodiny, a to jak vůči manželce, tak vůči dětem. Takováto okolnost by mohla být vnímána jako výrazně zvyšující nebezpečnost žalobce pro veřejný pořádek, neboť v poměrech právních řádů členských zemí Rady Evropy (tj. nejen v ČR, ale např. i v Německu) je prosazování vůle jednoho z manželů vůči druhému z nich silou nepřijatelné a zásadně narušující základní demokratickou premisu rovnosti práv všech lidí bez ohledu na jejich pohlaví. Také prosazování rodičovských práv silou se nejvíce jeví být nejlepší cestou, zejména pokud se ukazuje, že je uplatňováno i vůči dětem starším (v zásadě blízkým plnoletosti) a to nejen v krajně vyhocených výchovných situacích, ale jako pravidlo a postup, který předchází a předem vylučuje jakoukoliv předchozí diskusi a přiměřený respekt rodiče k názoru dítěte, jak to vyžaduje nejen evropská kulturní tradice, nýbrž i platné právo (srov. § 875 občanského zákoníku z roku 2012, podle nějž: „Rodičovskou odpovědnost vykonávají rodiče v souladu se zájmy dítěte. Před rozhodnutím, které se dotýká zájmu dítěte, sdělí rodiče dítěti vše potřebné, aby si mohlo vytvořit vlastní názor o dané záležitosti a rodičům jej sdělit; to neplatí, není-li dítě schopno sdělení náležitě přijmout nebo není schopno vytvořit si vlastní názor nebo není schopno tento názor rodičům sdělit. Názoru dítěte rodiče věnují patřičnou pozornost a berou názor dítěte při rozhodování v úvahu.“). Být konečné rozhodnutí o záležitosti dotýkající se nezletilého dítěte náležející rodičům, dítě schopné formulovat vlastní názor nesmí být opomíjeno a ani nesmí být jen pro svůj názor trestáno. V tomto směru i soud shledává v podkladech obsažených ve spise z řízení o správním vyhoštění žalobce závažné indicie o nepřijatelném způsobu výkonu rodičovským a manželským práv žalobce v rozporu s lidskou důstojností jeho ženy a dětí (oznámení

souseda o týrání dětí z doby pobytu v Kostelci nad Orlicí, znepokojivé signály o dlouhodobém zamykání dětí bez přítomnosti rodičů a o pravidelném fyzickém trestání dětí zprostředkované pracovníky dětského centra, zprávy o opakovaném vyhledání pomoci manželkou žalobce v souvislosti s jeho výhrůžkami a napadením z jeho strany, byť byly následně s odstupem času manželkou popírány).

V souvislosti s nízkou důvěryhodností oficiální výpovědi žalobce, popř. v dílčích částech též výpovědi jeho ženy a dětí ve správním řízení a před opatrovnickým soudem, je třeba poukázat na fakt, že protokoly z jednání opatrovnického soudu, zejména pak z jednání Okresního soudu v Ústí nad Orlicí ze dne 03. 09. 2014, sp. zn. 13 P 45/2014, prokazují, že žalobce i prostřednictvím svého obecného zmocněnce činí na děti nepřijatelný nátlak, kterým se snaží jejich výpověď manipulovat, popř. zajistit, aby bližší detaily rodinného života nevyšly napovrch. Lze přitom konstatovat, že žalobce v řadě případů nehovoří pravdu, resp. si ji značně upravuje ve svůj prospěch. Například trestní odsouzení žalobce jednoznačně prokazuje, že žalobce si musel být vědom zákazu řízení vysloveného správním orgánem; přesto však usedl za volant vozidla, čímž se dopustil trestného činu maření výkonu rozhodnutí (byť si zde soud v krátkém časovém horizontu nestihl vyžádat návrh na potrestání v dané věci, z kontextu vyjádření obou účastníků nemá o povaze trestného skutku s ohledem na jeho právní kvalifikaci pochyb). Pokud žalobce hovoří o tom, že původní rozhodnutí o správním vyhoštění bylo zrušeno z důvodu četných procesních chyb a nedostatečného dokazování, z rozhodnutí, jež žalobce k podané žalobě přiložil (a které na výslovný dotaz soudu v souvislosti se svými tvrzeními výslovně označil), plyne, že jediným důvodem zrušení byl odlišný názor nadřízeného orgánu na způsob, jímž mělo být rozšířeno správní řízení o skutek spočívající ve výkonu nelegální práce. Tvrdil-li žalobce, že nelegálně nepracoval, odporuje tomu skutečnost, že obě předložená povolení k práci na sebe bezprostředně nenavazovala. Také ze zpráv Městského úřadu Lanškroun vyplývalo, že se žalobce při obou incidentech s manželkou nacházel v prodejně kebabu, tam jej také musely kontaktovat v případě potřeby třídní učitelky, když na třídní schůzky nikdo nechodil. Přivlastňoval-li si žalobce dobré školní výsledky dětí, ze zpráv Dětského centra se ukázalo, že naopak teprve umístění dětí do Dětského centra vytvořilo podmínky, jež vedly k lepším studijním výsledkům dětí školou povinných a k postupnému dohánění opožděného vývoje menších dětí, které předtím vůbec nemluvily. Tvrdil-li žalobce, že s dětmi pravidelně chodil ven a dokonce i plavat, z listinných důkazů plyne, že děti byly naopak dlouhodobě doma zamykány a nemohly samy ani na zahradu u pronajatého rodinného domu, možnost plavání pak byla zcela vyloučena. Také vztahy mezi žalobcem a jeho manželkou a dětmi rozhodně nejsou do té míry idylické, jak se je žalobce snaží vykreslovat.

Za těchto okolností i soud sdílí se žalovaným důvodné obavy, že by žalobce i přes jím realizovaný rodinný život mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek (ať již v ČR či v Německu), přičemž s ohledem na indicie zneužívání práv žalobce v jeho rodině soud považuje zásah do práva žalobce na osobní svobodu a na rodinný život za přiměřený rizikovým faktorům, jež jsou s jeho volným pobytem spojeny. Přitom je třeba poukázat na skutečnost, že soud (a jak plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí ani správní orgán) žádným způsobem neopírá své rozhodnutí o skutečnost, zda žalobce pochází z Východu, a stejné (zcela individuální a konkretizované) důvody pro vydání rozhodnutí by mohly být naplněny jak u cizince z Východu, tak u cizince ze Západu. Soud tedy v rozporu s tvrzeními žalobce nenalezl ani přímou ani nepřímou diskriminaci jeho osoby na základě jeho původu.

Lze tedy shrnout, že závěr žalovaného, že by žalobce mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, je správný a okolnostmi zmíněnými v textu napadeného rozhodnutí dostatečně odůvodněný, neboť je evidentní, že žalobce setrval nejen že nerespektoval právní předpisy ČR upravující pobyt cizinců, ale také dopravní předpisy, a to

do té míry, že již mařil i pravomocná správní rozhodnutí. Jestliže zde navíc existují významné indicie, že žalobce nepřijatelnou měrou zasahuje do práv svých blízkých, jeví se být rozhodnutí o setrvání žalobce v ZZC v mezích uplatněných žalobních bodů rozhodnutím zákonným a správným. S ohledem na uvedené proto soud žalobu zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady přesahující rámec jeho obvyklé správní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. listopadu 2014

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková